

Sygn. akt V CNP 56/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi M. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
Sądu Gospodarczego w K.

z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt XIX Ga (...),

w sprawie z powództwa M. R.

przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2016 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego
w K. radcy prawnemu W. S.**

**kwotę 900 (dziewięćset) zł powiększoną o stawkę podatku
od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej z urzędu stronie pozwanej w postępowaniu
wywołanym wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Strona pozwana – M. spółka z o.o. złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 października 2015 r. W wyroku tym oddalono apelację pozwanej Spółki, wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 3 września 2014 r.

W skardze strona skarżąca uprawdopodobniła szkodę w ten sposób, że nastąpiła ona w wyniku wydania zaskarżonego wyroku w związku z nieuwzględnieniem przez Sąd zarzutu potrącenia podniesionego przez pozwaną i powstaniem obowiązku zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.767,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz obowiązku zapłaty kosztów postępowania (pkt IV skargi). Skarżąca też wskazywała na to, że nie ma możliwości wzruszenia zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych. Zdaniem skarżącej, wyrok jest niezgodny z powołanymi w skardze przepisami prawa procesowego i przepisami k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.) stanowi szczególny środek zaskarżenia zmierzający do uzyskania odpowiedniego prejudykatu w sądowym postępowaniu cywilnym. Skarga taka powinna zatem zawierać m.in. wymagania przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c., czyli tzw. konstrukcyjne elementy skargi. Jednym z nich jest konieczność odpowiedniego uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W orzecnictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono sporo zagadnień dotyczących m.in. postaci i charakteru uszczerbku majątkowego w rozumieniu tego przepisu. Przyjmuje się, że nie stanowią szkody, uzasadniające wniesienie skargi, koszty procesu, jakimi strona została obciążona w kwestionowanym rozstrzygnięciu. Dzieje się tak nawet wtedy, gdy koszty takie zostały już uiszczone (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., II CNP 6/12, nie publ.). Tymczasem w złożonej skardze wymienia się „zasądzone koszty postępowania” w kwestionowanym wyroku jako element poniesionego przez stronę

skarżącą uszczerbku majątkowego (s. 9 i 28 skargi). Koszty takie nie mogą zatem stanowić uszczerbku majątkowego w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Odnosi się to także do dalszych elementów wskazywanej w skardze szkody. Strona skarżąca wyjaśniła bowiem, że w wyniku wydania zaskarżonego wyroku „pozwaney została wyrządzona szkoda, gdyż - na skutek nieuwzględnienia zarzutu potrącenia (...) po jej stronie powstał obowiązek zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.767,10 zł wraz z utraconymi odsetkami” (s. 9 skargi). Jednocześnie w części motywacyjnej skargi strona skarżąca stwierdziła, że podjęła próbę dokonania ratalnej spłaty należności, która nie była objęta wspomnianym potrąceniem, przy czym „na chwilę złożenia skargi (...) wpłaciła tytułem tego zadłużenia kwotę 67,20 zł”, a „w miarę swoich skromnych możliwości będzie ona dokonywała dalszych spłat” (k. 28 skargi). W orzecnictwie Sądu Najwyższego kształtuje się trafne stanowisko, że szkoda w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. musi istnieć (albo też może już nie istnieć) w chwili wnoszenia skargi (w rozpoznawanej sprawie - w czerwcu 2016 r.). Nie wystarczy zatem tylko możliwość, zagrożenie lub przewidywane jej wystąpienie w przyszłości (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, z. 6, poz. 110; z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, nie publ.). „Zaktualizowane roszczenie” w związku z niespłaconą wierzytelnością (nieumorzoną w wyniku potrącenia) nie stanowi zatem szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

W tej sytuacji, skoro w skardze nie spełniono jej wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., istniały podstawy do jej odrzucenia jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzeczono stosownie do §§ 2, 8 pkt 3 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1805).